

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. *Θεός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέριμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

(Συνέχεια.)

— Ἀμ' δέν σε φοβοῦμαι, ἀνεφώνησεν ὁ
Καρβαγὰν καὶ ἐπεχείρησε νὰ διασώσῃ
τὴν μηχανὴν ἀπὸ τῶν κατασιρρηπτικῶν
χειρῶν τοῦ ἐφευρέτου.

Τότε ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζε-
ται ἡ κόρη Κλαϊρεφόν. Ἦλθε ἀκούσασα
τὸν θόρυβον καὶ τὰς κραυγὰς.

— Πατέρα μου! ἀνεφώνησε καὶ ὀρμή-
σασα ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ τὴν
σφύραν, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν ἔντρο-
μος ἀνεφώνησε καὶ ἐκ δευτέρου:

— Πατέρα μου τί εἶνε;...

Ὁ Ὀνώριος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέ-
τωπόν του καὶ ἐστέναζε:

— Διῶξέ τον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον....
Μὲ ἐνοχλεῖ.... μὲ φονεῖ!

Ἡ νεῆνις στραφεῖσα πρὸς τὸν Καρβα-
γὰν εἶπεν ἡπίως:

— Ὁ πατήρ μου σὰς παρακαλεῖ νὰ ἀ-
ποχωρήσετε, κύριε....

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Καρβαγὰν ἴστατο ἀμφιρρέ-
πων καὶ ἀκίνητος, δύο ἀστραπαὶ ἐξέλαμ-
ψαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης Κλαϊ-
ρεφόν καὶ διὰ νεύματος δεικνύουσα τὴν
θύραν εἶπε μίαν μόνην λέξιν, ταύτην:

— Ἐξέλθετε!

Ὁ δήμαρχος καταπλαγεὶς προσέκλινε
σιωπηλῶς καὶ ἠκολούθησε τὸν Μαθητὴν,
ἐξεληθόντα πρῶτον, καὶ ἀπῆλθε.

Τότε ἡ Ἀντωνία καθίσασα τὸν πατέρα
τῆς ἐν τῷ μεγάλῳ θρονίῳ του, ἐγονυπέτη-
σεν ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐθέρμανε τὰς παγερὰς
χεῖράς του, ἀπέμαξε τὸν ἀπὸ τοῦ μετώ-
που του καταρρέοντα ἰδρώτα καὶ βλέ-
πουσα αὐτὸν ἀναισθητοῦντα ἀνεφώνησε:

— Πατέρα μου.... ἐγὼ εἶμαι.... Πα-
τέρα μου, μὲ κάμνετε νὰ φοβοῦμαι....

Ὁ Ὀνώριος ἐστέναζε περίλυπος ἐκ-
νήθη βιαίως καὶ ἤνοιξε τὰ βλέφαρά του.
Ἀναγνωρίσας πλησίον του τὴν Ἀντωνίαν
κατελήφθη ὑπὸ δακρύων καὶ μετὰ πολλῆς
ἀγωνίας καὶ συντριβῆς ἐψιθύρισε.

— Ὡ κόρη μου... ἀγγελέ μου!... Σὲ
κατηγόρησα!... σὲ ἐσυκοφάντησα!...
ἤμαρτον! ἤμαρτον!...

Καὶ ἀναπεσὼν ἐλιποθύμησε...

Ἦδη βῆμα ταχὺ ἠκούσθη ἐπὶ τῆς
κλίμακος καὶ εἰσῆλθεν ὁ Κροϊμενίλ.

— Ἀντωνία! ἀνεφώνησε καὶ ἔτεινε
πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας.

— Σὲ ἐπερίμενα, εἶπεν ἡ Ἀντωνία
σοβαρῶς.

— Θεέ μου! μήπως ἔφθασα ἀργά;

— Ὅχι, διότι φεῦ! ἔχομεν δυστυχῶς
πολλὰ ἀκόμη νὰ ὑποφέρωμεν.

Καὶ δεῖξασα τὸν ἀναισθητὸν μαρκή-
σιον εἶπε:

— Βοήθησέ με νὰ μεταφέρωμεν τὸν
πατέρα μου εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Καὶ ἀμφοτέροι ἐυλαβῶς ἄραντες αὐτὸν
κατέβησαν τὴν κλίμακα.

ΙΣ'

ΤΑ ΤΕΚΝΑ

Ὅλην τὴν νύκτα διήλθεν ὁ μαρκήσιος
ἐν ἀγωνίᾳ. Ἡ Ἀντωνία καὶ ὁ Κροϊμενίλ
ἐξημερώθησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν
του, καθ' ὅσον ὁ ἰατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι ἡ
κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἦτο δεινὴ καὶ
ἐπιφοβός.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Βερνάρδος
εἰσελθὼν ἀκροποδητὴ ἠρώτησεν ἐὰν ἤθε-
λον νὰ γευματίσωσιν. Καὶ ἡ μὲν Ἀντω-
νία ἀνένευσεν, ὁ δὲ Κροϊμενίλ τὴν παρε-
κάλεσε νὰ καταβῶσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον,
διότι ἀπὸ τῆς πρωίας ἦτο νηστis, καὶ
ἔπρεπε νὰ ἔχῃ δυνάμεις ἵνα περιποιηθῇ
τὸν πατέρα τῆς. Τέλος ἐπέστη νὰ λάβῃ
ὀλίγον ζωμόν, ἀλλὰ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ
ἀσθενοῦς.

Ὁ Κροϊμενίλ συνδιελέγετο μετὰ τῆς
Ἀντωνίας περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέ-
ρας. Εἶχε μάθῃ ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰ
τοῦ Ροβέρτου καὶ παρευθὺς λαβὼν εἰκοσι-
τεσσάρων ὥρων ἄδειαν ἦλθεν ἐσπευσμέ-
νως εἰς Κλαϊρεφόν.

Τρεῖς εἶχεν ἔλθῃ ὁ γηραιὸς Βερνάρδος
ζητῶν τὴν ἄδειαν νὰ διανυκτερεύσῃ παρὰ
τῷ ἀσθενεῖ, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία εἶπε πρὸς
αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναπαυθῇ, διὰ νὰ ἔχῃ
δυνάμεις τὴν ἡμέραν. Παρεκάλεσε δὲ καὶ
τὸν Κροϊμενίλ νὰ ἀποχωρήσῃ, ὑποσχο-
μένη ὅτι ἂν τύχῃ ἀνάγκη θά τον καλέσῃ.
Μετὰ πολλὰ ἐπέστη ὁ νέος καὶ ἀπεχώ-
ρησε.

Μείνας ἡ Ἀντωνία μόνη ἐκάθισεν ἐν
τῷ θρονίῳ καὶ ἐξήπλωσεν ὀλίγον τὸ κα-
ταπεπονημένον σῶμά της. Ὅσον δὲ καὶ
ἂν ἐπέμενεν ἀγωνιζομένη κατὰ τοῦ ὑ-
πνου, τέλος ἐνίκηθη καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ ὑ-
πνος. Ἰκανὴν ὥραν ἐκοιμήθη. Ἀλλ' αἰ-
φνης τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὸ ὄνομά της.
Ἠγέρθη ἔντρομος καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν
κλίνην. Ὁ ἀσθενὴς εἶχεν ἀνασηκωθῇ ὀ-
λίγον καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.
Ἡτένιζε τὴν κόρην τοῦ ἀφηρημένου. Ἐ-
κείνη τῷ ὠμίλησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, εἰς
ἀπάντησιν δὲ ὁ γηραιὸς ἔλαβε τὴν χεῖρά
της καὶ τὴν ἔθλιψε σημαίνων, ὅτι τὴν
ἀνεγνώρισεν, ἔπειτα δὲ τραυλίζων εἶπε:

— Πρέπει, κόρη μου, νὰ τον ἰδῇς αὐ-
τὸν τὸν νέον... Εἶνε τίμιος ἄνθρωπος...
Αὐτὸς θά τον σώσῃ τὸν ἀδελφόν σου.

Ἡ Ἀντωνία ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς
παραληρεῖ, ὅτι προέρχεται ἐξ ἐξάψεως
τοῦ πυρετοῦ. Τὸν ἠσπάσθη καὶ ἵνα τον
κατασιγάσῃ εἶπε:

— Μάλιστα, πατέρα μου, μάλιστα...
τώρα ἡσυχάσατε... ὅλα θὰ διορθωθῶν...

— Ὁ γηραιὸς ἔσεισε τὴν πολὺν κε-
φαλὴν, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μετὰ
τόνου φωνῆς, ἥτις ἐφάνη εἰς τὴν Ἀντω-
νίαν προφητικὴ φωνή, ἐπανέλαβε:

— Αὐτὸς ὁ νέος θά μας σώσῃ... Εἶνε
ἐντιμος... πρέπει νὰ τον ἰδῇς, κόρη μου.

Προσεπάθησε νὰ ὑψώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸ
βλέμμα του, ἀλλ' οἱ μῦς τοῦ τραχήλου
του ἐπόνουν, διότι τὸ πρόσωπόν του συ-
νεσπάσθη. Ἐκ νέου δὲ ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ
προσώπου του σκιά παραφροσύνης.

— Τώρα δὲ ἦτο αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς σε
παρεκάλει... Ἐγὼ καλὰ τὸν ἐγνώρισα....
ἐκεῖ δὲ πλησίον τοῦ παραθύρου....

— Ἦτο ὁ Κροϊμενίλ, πατέρα μου....

— Ὅχι, ὄχι, εἰξεύρω ἐγὼ τί λέγω....